

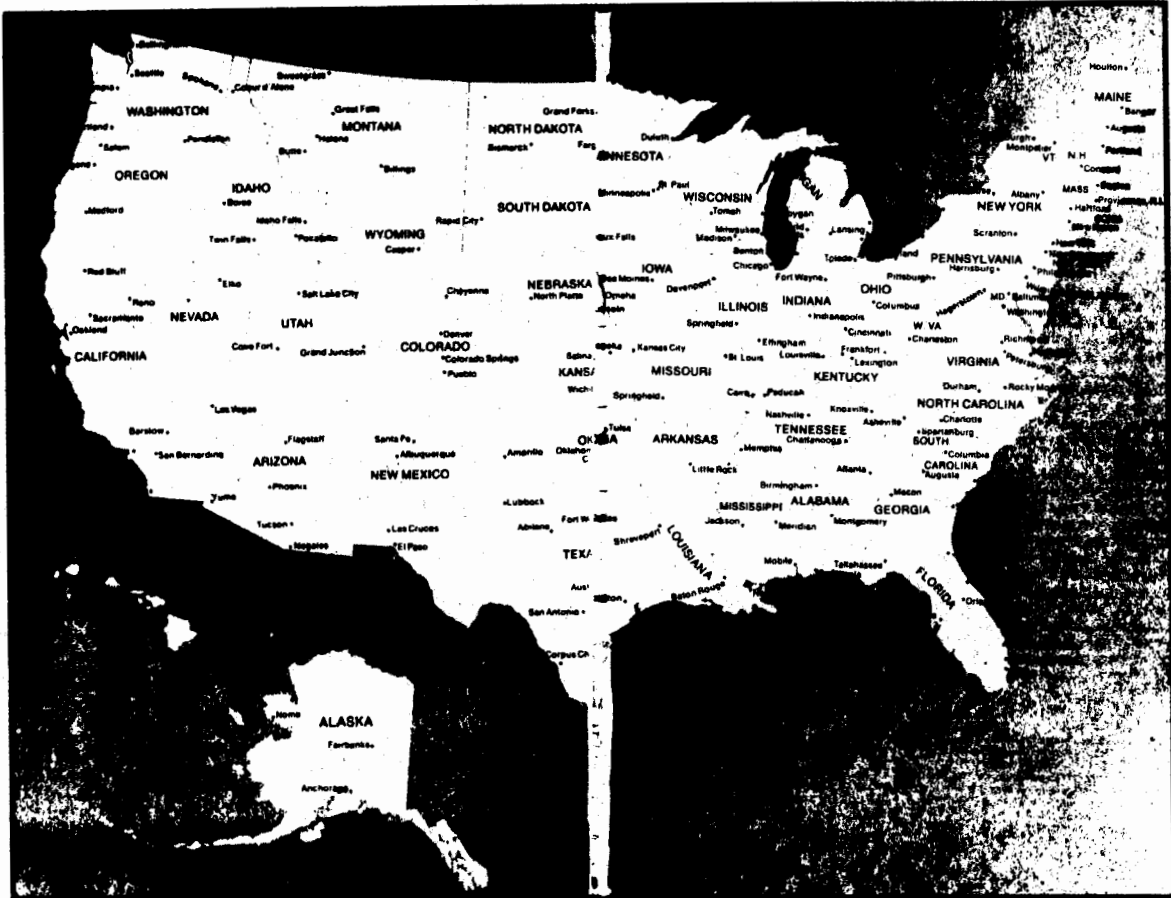
บทที่ 1

การบุกเบิกอาณานิคม

ดินแดนแห่งใหม่หรือโลกใหม่

ราวปี ค.ศ. 1000 กลุ่มพวกไวกิงจากไอซ์แลนด์ ซึ่งมี เลฟ อีริคสัน เป็นผู้นำได้แล่นเรือมายังฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือ ซึ่งพวกเขาเรียกบริเวณนั้นว่า วินแลนด์ (ปัจจุบันยังมีการพบสิ่งหลงเหลือจากการมาตั้งถิ่นฐานของพวกไวกิงในนิวฟาวด์แลนด์ของแคนาดา) คาดว่าพวกไวกิงคงลงมาถึง โนวา สกอเทีย และ นิวอิงแลนด์ แต่พวกเขาไม่ได้ตั้งถิ่นฐานอย่างถาวร

อีก 500 ปีต่อมา ชาวยุโรปต้องการขยายอาณาเขตการค้าประกอบกับมีความต้องการเครื่องเทศ สิ่งทอ และสีย้อมผ้า จากเอเชียมาก ได้มีนักเดินเรือชาวจีนัว (เมืองในอิตาลี) ชื่อคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus, 1451-1506) ด้วยความเชื่อว่าโลกกลม จึงคิดว่าหากเขาเดินเรือไปทางตะวันตกของยุโรปประมาณ 4,000 ไมล์ (6,400 กิโลเมตร) แทนการแล่นเรือข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (น่านน้ำที่อิตาลีอ้างเป็นเจ้าของ) จะสามารถไปถึงตะวันออกไกลได้ ในปี ค.ศ. 1492 ด้วยความอุปถัมภ์ของพระราชินีแห่งสเปน โคลัมบัสได้แล่นเรือไปทางตะวันตกตามที่คิดไว้ เขาได้พบเกาะๆ หนึ่ง ในหมู่เกาะบาฮามาส (Bahamas ปัจจุบันเกาะนี้รู้จักกันในนามเกาะเวดลิงส์) ในเขตทะเลแคริบเบียน หลังจากนั้นได้ใช้เวลาหลายอาทิตย์แล่นสำรวจรอบหมู่เกาะบาฮามาส เพื่อหาแผ่นดินใหญ่เอเชีย ในครั้งนี้โคลัมบัสได้ค้นพบหมู่เกาะคิวบา (Cuba) และเกาะฮิสปันโยลา (Hispaniola) ด้วยเหตุที่ชาวพื้นเมืองที่โคลัมบัสพบนั้นมีผิวสีน้ำตาล จึงเรียกชาวพื้นเมืองนี้ว่า “อินเดีย” เพราะคิดว่าได้มาถึงอินเดียแล้ว พร้อมกันนี้ก็ได้อีกดินแดนนี้ว่า “อินดีส (The Indies)” ซึ่งปัจจุบันนี้คือ หมู่เกาะเวส อินดีส (The West Indies) กล่าวได้ว่าทวีปอเมริกาเป็นดินแดนที่กว้างใหญ่ไพศาลด้วยเนื้อที่ถึง 3,615,122 ตารางไมล์ ซึ่งเล็กกว่าประเทศจีนเพียงเล็กน้อย แม้โคลัมบัสจะเป็นผู้ค้นพบทวีปอเมริกา แต่ชื่อ “อเมริกา” กลับเป็นชื่อที่ตั้งตามนักสำรวจชาวอิตาลีชื่ออเมริโก หรือ อเมริกัส เวสปุชชี (Amerigo หรือ Americus Vespucci, 1451-1512) เวสปุชชีรับจ้างสเปนเข้าสำรวจทวีปอเมริกา ภายหลังการสำรวจเวสปุชชีได้ยืนยันว่าดินแดนนี้เป็นดินแดนใหม่หรือโลกใหม่ (โดยเปรียบเทียบกับยุโรปและอังกฤษว่าเป็นโลกเก่า) และยืนยันอีกว่าเขาเคยเข้าสำรวจดินแดนนี้มาแล้วในปี ค.ศ. 1487 ก่อนโคลัมบัส คำยืนยันของเวสปุชชีถูกตีพิมพ์ออกเผยแพร่และเพื่อเป็นเกียรติแก่เวสปุชชี นักภูมิศาสตร์จึงเรียกโลกใหม่นี้ว่า ทวีปอเมริกา

ชนอเมริกันพื้นเมือง

จากการที่โคลัมบัสเข้าใจผิดคิดว่าดินแดนที่เขาค้นพบ คืออินเดียจึงเรียกดินแดนที่เขาพบว่า หมู่เกาะอินดีส์ และเรียกเกาะแรกที่ไปถึงว่า "ลอส อินคิออส" หรือภาษาอังกฤษว่า "อินเดียน" ซึ่งเป็นคำที่ทุกคนยอมรับว่าหมายถึง ชนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ในทวีปอเมริกา ก่อนที่ผู้อพยพชาวยุโรป และอังกฤษจะไปตั้งรกราก

อเมริกันอินเดียนประกอบด้วยคนหลายเผ่าที่อยู่กระจัดกระจายทั่วทวีป กล่าวกันว่า บรรพบุรุษของพวกอินเดียนอาศัยอยู่ที่ทวีปนี้มานานมากอาจจะถึง 30,000 ปีแล้ว โดยนักวิทยาศาสตร์คาดว่าเริ่มมีมนุษย์ในทวีปอเมริกาเหนือครั้งแรกในยุคน้ำแข็งยุคสุดท้าย ในขณะนั้นน้ำส่วนใหญ่บนโลกนี้เป็นธารน้ำแข็งที่ปกคลุมผิวโลกส่วนใหญ่ไว้ เมื่อระดับน้ำทะเลลดลง แผ่นดินเป็นทางยาวก็โผล่ขึ้นมาในบริเวณซึ่งปัจจุบันนี้เรียกว่า ช่องแคบแบริง มนุษย์คงจะไล่ล่าสัตว์ใหญ่ข้ามแผ่นดินที่ทอดยาวเหมือนสะพานจากไซบีเรียถึงอลาสกา เมื่อเวลาผ่านไปคนเหล่านี้ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นพร้อมกับปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ และกระจายออกไปจากตอนเหนือของอลาสกาและแคนาดาสู่ปลายตอนล่างของทวีปอเมริกา

อเมริกันอินเดียนมีหลายเผ่าซึ่งต่างมีขนบธรรมเนียมประเพณีและวิถีการดำเนินชีวิตแตกต่างกันออกไป ถ้ายึดเกณฑ์สภาพภูมิประเทศสามารถจัดแบ่งอินเดียนออกเป็นกลุ่มได้ 5 กลุ่มดังนี้

1. อินเดียนเขตป่าตะวันออก (The Eastern Woodland Indians) เป็นกลุ่มอินเดียนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ทางตะวันออกของสหรัฐอเมริกาจากชายฝั่งแอตแลนติกถึงลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีทางเหนือจากเมนถึงฟลอริดา เช่น เผ่าชิพเพวา (Chippewa) เผ่าโมฮิแคน (Mohican) เผ่าเดลาแวร์ (Delaware) และเผ่าเซโรคี (Cherokee)

2. อินเดียนบริเวณที่ราบ (The Plains Tribes) เป็นกลุ่มอินเดียนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตั้งแต่บริเวณที่ราบตอนกลางจากลุ่มน้ำมิสซิสซิปปีไกลไปทางตะวันตกถึงเทือกเขาร็อกกี เช่น เผ่าโคแมนเช (Comanche) เผ่าพอนี (Pawnee) และเผ่าอะราพาโฮ (Arapaho)

3. อินเดียนตะวันตกเฉียงใต้ (The Southwest Indians) เป็นกลุ่มอินเดียนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ปัจจุบัน คือ อะริโซนาและนิวเม็กซิโก เช่น เผ่านาวาโจ (Navajo) เผ่าอปาเช (Apaches) และเผ่าพูโบล (Pueblo)

4. อินเดียนตะวันตก (The Seed Gatherers หรือ The California Intermountain) เป็นกลุ่มอินเดียนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ปัจจุบัน คือ เนวาดาและแคลิฟอร์เนีย เช่น เผ่ายานา (Yana) และเผ่ามิวอค (Miwok)

5. อินเดียนตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Fishermen) เป็นกลุ่มอินเดียนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ปัจจุบัน คือ โอเรกอนและวอชิงตัน เช่น เผ่าชินุก (Chinook) และเผ่า นูทกา (Nootka)

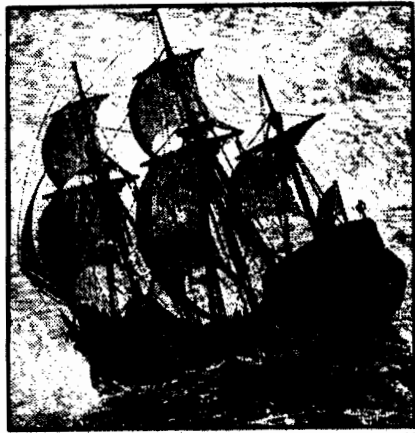
กลุ่มผู้ตั้งถิ่นฐาน

1. พวกที่มาตั้งรกรากในดินแดนใหม่พวกแรก ๆ คือ พวกสเปน โดยในปี ค.ศ. 1565 อยู่แถบอเมริกาเหนือ คือ ที่ เซนต์ ออกุสติน ในฟลอริดา ต่อมาก็ได้มีการไปตั้งรกรากที่อื่น ๆ อีก คือ ปี ค.ศ. 1609 ที่ ซานตาเฟ ในนิวเม็กซิโก และปี ค.ศ. 1769 ที่ ซาน ดิเอโก ในแคลิฟอร์เนีย .

2. พวกอังกฤษ

2.1 อาณานิคมอังกฤษที่ตั้งขึ้นสำเร็จเป็นครั้งแรก คือ ที่เมืองเจมส์ทาวน์ รัฐเวอร์จิเนียในปี ค.ศ. 1607 ผู้ลงทุนให้คนไปตั้งถิ่นฐานในตอนนั้นเป็นบริษัทแห่งหนึ่งในลอนดอนด้วยหวังว่าจะได้ผลประโยชน์จากการนี้ แต่ปรากฏว่าล้มเหลวเพราะผู้ที่ไปตั้งรกรากครั้งแรกจำนวน 73 คนจาก 105 คน ได้เสียชีวิตลงเนื่องจากความอดอยากและโรคภัยไข้เจ็บภายในเวลาเพียง 7 เดือนที่ไปถึง แต่อาณานิคมยังคงอยู่ต่อมาและเติบโตมาซึ่งในที่สุดด้วยการทำไร่ยาสูบแล้วส่งไปขายอังกฤษครั้งแรกในปี ค.ศ. 1614

2.2 กลุ่มศาสนา กลุ่มนี้ต้องการเสรีภาพทางศาสนาโดยตั้งถิ่นฐานในบริเวณที่เรียกว่า นิวอิงแลนด์ กลุ่มศาสนานี้มีหลายกลุ่มด้วยกัน คือ

● เรือแมย์ฟลาวเวอร์

2.2.1 กลุ่มพิลกริม (Pilgrims) หรือ “ผู้แสวงบุญ” ซึ่งเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ด้วยเรือโดยสารชื่อ แมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower) ในวันที่ 16 กันยายน 1620 ได้เดินทางข้ามอ่าวเคพค็อด เข้าตั้งหลักแหล่งที่พลิมัท (Plymouth) ในวันที่ 26 ธันวาคม 1620

2.2.2 พิวรีตันเป็นคนอังกฤษอีกกลุ่มหนึ่งที่แสวงหาเสรีภาพทางศาสนาในอเมริกา มีกลุ่มต่างๆ ดังนี้ กันยายน 1628 จอห์น เอ็นดิคอต (John Endicott) เป็นพิวรีตัน นำพวกเข้าตั้งถิ่นฐานที่เมืองซาลิม (Salem)

มิถุนายน 1630 จอห์น วินทรอป (John Winthrop) นำพิวริตันประมาณ 1,080 คน
เข้าตั้งถิ่นฐานที่บอสตัน (Boston)

2.2.3 จากการที่พวกพิวริตันในกลุ่มนิวอิงแลนด์มีความแข็งกร้าวในเรื่อง
ศาสนา ได้มีพิวริตันคนหนึ่ง คือ โรเจอร์ วิลเลียมส์ (Roger Williams) ไม่เห็นด้วย
กับมติของชุมชน โดยโรเจอร์คิดว่ารัฐกับศาสนาควรแยกออกจากกัน ในปี ค.ศ. 1635
เมื่อถูกบังคับให้ออกจากแมสซาชูเซตส์เขาจึงไปตั้งอาณานิคมแห่งใหม่ใกล้ๆ กัน ชื่อว่า
โรดไอแลนด์ โดยให้เสรีภาพทางศาสนาโดยให้รัฐกับศาสนาแยกออกจากกัน

2.2.4 กลุ่มลี้ภัยของพวกโรมันคาทอลิก ซึ่งตั้งรกรากอยู่ที่รัฐแมริแลนด์ตั้งแต่
ปี ค.ศ. 1634

2.2.5 กลุ่มควอเกอร์ (Quaker) นำโดย วิลเลียม เพนน์ (William Penn)
ตั้งรกรากที่เพนซิลวาเนียตั้งแต่ปี ค.ศ. 1681 วิลเลียม เพนน์ เป็นผู้ที่ผ่อนปรนในทางศาสนา
การผ่อนปรนเช่นนี้ต่อมาได้มีผู้อพยพเข้ามาตั้งหลักแหล่งมากขึ้น

● การประชุมของพวกควอเกอร์

3. กลุ่มชาติอื่น ๆ ซึ่งได้แก่

- ชาวนาจากเยอรมันนี ตั้งถิ่นฐานที่เพนซิลวาเนีย
- พวกสวีเดน ตั้งถิ่นฐานที่รัฐเดลาแวร์
- พวกทาสอัฟริกกัน อยู่ที่เวอร์จิเนียในปี ค.ศ. 1619
- ชาวดัชท์ ซึ่งซื้อเกาะแมนฮัตตันจากคนพื้นเมืองในปี ค.ศ. 1626 แล้ว
สร้างเมืองนิวยอร์กตั้งขึ้นมา แต่ต่อมาในปี ค.ศ. 1664 อังกฤษยึดดินแดนส่วนนี้ได้และ
ตั้งชื่อใหม่ว่า นิวยอร์ก

สาเหตุของการอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในโลกใหม่

แม้ดินแดนใหม่จะเป็นป่าดงที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายจากสัตว์ป่าหรือชาวพื้นเมือง แต่ผู้อพยพก็มองเห็นว่าดินแดนในโลกใหม่เป็นแหล่งสมบัติมหาศาล นอกจากนี้ชาวอาณานิคมซึ่งเดินทางมาจากยุโรปทราบดีว่าความหวังของพวกเขาที่จะมีที่ดินเองในยุโรปเป็นไปได้ยาก แต่ความฝันของเขาจะเป็นจริงถ้าเขามาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาเพราะมีที่ดินเป็นจำนวนมากในโลกใหม่ที่รอคอยให้พวกเขาเข้าไปจับจอง ที่ดินเหล่านี้เป็นป่าที่อยู่ในสภาพธรรมชาติ ซึ่งพวกอาณานิคมจะต้องทำการหักล้างถางพงด้วยตนเอง ผู้คนเดินทางด้วยความยากลำบากและฝ่าอันตรายมาสู่อเมริกาด้วยสาเหตุต่าง ๆ กัน สำหรับชาวอังกฤษมีสาเหตุสำคัญ ๆ 3 ประการ คือ

1. ปัญหาทางเศรษฐกิจ
2. ปัญหาทางศาสนา
3. ปัญหาการปกครอง

1. ปัญหาทางเศรษฐกิจ¹

สภาพเศรษฐกิจในอังกฤษผลักดันให้คนอังกฤษบางกลุ่มต้องการเดินทางมายังอเมริกาเหนือ กลุ่มต่าง ๆ มีดังนี้

1) กลุ่มชาวอังกฤษที่ไม่มีที่ทำการเพาะปลูก เนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในอังกฤษ เดิมนั้นชาวอังกฤษส่วนใหญ่เข้าที่นาขุนนางทำการเพาะปลูกแต่นับจากกลางคริสต์ศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา ขุนนางเจ้าของที่ดินพอใจใช้ที่เพื่อการเลี้ยงแกะ เพราะขนแกะสามารถทำรายได้ดีกว่าการเก็บค่าเช่าที่นาเป็นเมล็ดข้าว ชาวนาที่เช่าที่นาถูกสั่งให้ออกจากที่นาไม่มีที่ทำกิน จึงจำต้องเดินทางเข้าเมืองเพื่อหางานทำ บางคนหางานทำไม่ได้ ก็กลายเป็นขอทานหรือขโมย บางคนถูกจับเป็นนักโทษ ชีวิตลำบากไร้ที่อยู่อาศัย ไม่มีงานทำ ไม่มีรายได้ การยอมเป็นชาวอาณานิคมอพยพมาทวีปอเมริกาดูเป็นวิถีทางเลือกที่ดีที่สุด ชาวนาผู้ยากจนเหล่านี้หวังมีที่ดินเป็นของตนเองและมีชีวิตที่ดีกว่าอยู่ในอังกฤษ เมื่อมาถึงอเมริกาเหนือได้ทำตนเป็นชาวอาณานิคมที่ตีมา

¹ อรพินท์ ปานนาค, ประวัติศาสตร์อเมริกา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2539), หน้า 56.

2) กลุ่มนักแสวงโชคที่มุ่งหวังความร่ำรวยในเวลาสั้น กลุ่มนี้จะมุ่งค้นหาทองคำ เพราะได้ยินคำบอกเล่าว่าสเปนขุดทองคำได้มากจากอเมริกา และเคยดูละครในกรุงลอนดอน ที่ตัวละครอินเดียียนพูดถึงความมั่งคั่งของอเมริกาว่า แม้แต่กระต่ายและโซ่ล่ามนักโทษก็ทำด้วยทองคำ สิ่งเหล่านี้มีส่วนผลักดันให้นักแสวงโชคต้องการมาอเมริกา แต่คนเหล่านี้ไม่ต้องการเป็นชาวอาณานิคมถาวรเพราะต้องการเพียงแสวงหาทองคำกลับอังกฤษ จึงเป็นอาณานิคมที่ไม่สู้จะดีนัก

3) กลุ่มพ่อค้าอังกฤษที่ต้องการมาอเมริกาเหนือเพื่อทำการค้ากับอินเดียย เรือสินค้าอังกฤษที่เข้าทำการค้าได้แลกเปลี่ยนขนสัตว์ของอินเดียยกับของใช้และเครื่องประดับ เช่น มีด กาทัดมน้ำ ลูกปัดแก้ว เป็นต้น

4) กลุ่มรักการผจญภัย คนเหล่านี้เป็อหน่วยการปกครองและกฎระเบียบในอังกฤษ จึงเดินทางมาอเมริกาด้วยต้องการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ให้แตกต่างจากเดิม โดยมีชีวิตตามวิถีทางที่ต้องการ คือ เสรีภาพ จากการที่ทวีปอเมริกามีอาณาบริเวณกว้างใหญ่แต่ผู้อาศัยมีจำนวนน้อยจึงทำให้ไร่ นา เมือง และหมู่บ้านอยู่ห่างกันมาก ผลทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างอาณานิคมต่าง ๆ โดยเฉพาะที่อยู่ลึกเข้าไปในตัวทวีปในระยะแรกมีน้อยยกเว้นบริเวณใกล้ชายฝั่งด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นชาวอาณานิคมกลุ่มนี้จึงกลายเป็นผู้บุกเบิก (pioneers) เช่น แดเนียล บูน, เดวี คร็อกเก็ต และ จิม โบวี

2. ปัญหาทางศาสนา²

เดิมอังกฤษมีศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกเป็นศาสนาประจำชาติ ครั้นในสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 8 (Henry VIII, 1491-1547) ปกครองอังกฤษในระหว่างปี ค.ศ. 1509-1547 พระองค์ทรงอภิเษกกับเจ้าหญิงแคเธอรีนแห่งสเปน (Catherine of Aragon) มีพระราชธิดาคือ เจ้าหญิงแมรี (Mary หรือ Mary Tudor) พระองค์ต้องการมีพระราชโอรสจึงขอหย่ากับเจ้าหญิงแคเธอรีนเพื่ออภิเษกสมรสใหม่กับ แอน โบลีน (Anne Boleyn) แต่สันตปาปาคริสเมนที่ 7 (Clement VII, 1523-1534) แห่งกรุงโรมปฏิเสธ ทำให้พระเจ้าเฮนรีที่ 8 ไม่พอพระทัยจึงประกาศศาสนาประจำชาติอังกฤษใหม่เป็นนิกายย่อยในนิกายโปรเตสแตนต์ ซึ่งมีชื่อนิกายว่า แองกลิกัน (Anglican Church หรือ Church of England) พร้อมทั้งประกาศพระองค์เองเป็นประมุขของศาสนานิกายใหม่นี้ และกำหนดให้คนอังกฤษยึดมั่นในนิกายตาม

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 57-58.

กษัตริย์อังกฤษ แต่ไม่ใช่ชาวอังกฤษทุกคนที่ยอมรับนิกายแองกลิกัน ซึ่งคนกลุ่มนี้ถูกเรียกว่า พวกเซ็พเพอราทิสต์ (Separatist) หรือต่อมารู้จักกันในนามพวกดิซเซนเทอร์ (Dissenter) กลุ่มหนึ่งของพวกเซ็พเพอราทิสต์ คือ พวกพิวริตัน (Puritan) ซึ่งคิดว่า นิกายแองกลิกันเหมือนนิกายโรมันคาทอลิกมากเกินไป พวกเขาต้องการศาสนาที่บริสุทธิ์ ง่าย ๆ และลดพิธีกรรมที่ไม่จำเป็นลง พวกนี้จึงได้ชื่อว่า พิวริตัน ต่อมาได้เกิดการขัดแย้งในกลุ่มพวกพิวริตันกันเอง ทำให้เกิดกลุ่มใหม่ขึ้นอีกกลุ่มหนึ่งชื่อว่า พิลกริม (Pilgrim) ซึ่งยึดมั่นในคำสอนของพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด

การปราบปรามคนอังกฤษต่างนิกายลดความตึงเครียดลงในสมัยพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 8 (Edward VIII, 1537-1553) ปกครองอังกฤษระหว่างปี ค.ศ. 1547-1553 ทรงเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าเฮนรีที่ 8 กับ เจน ซีมัวร์ (Jane Seymour) มเหสีคนที่ 3 ปัญหาศาสนาในอังกฤษทวีความรุนแรงขึ้นอีกครั้งในสมัยพระนางแมรี (1516-1558) ทรงปกครองอังกฤษระหว่างปี ค.ศ. 1553-1558 พระนางแมรีเติบโตที่สเปนซึ่งเคร่งครัดในนิกายโรมันคาทอลิก พระนางจึงต้องการเปลี่ยนศาสนาของอังกฤษจากนิกายแองกลิกันเป็นนิกายโรมันคาทอลิก คนอังกฤษเป็นจำนวนมากถูกฆ่าเพราะไม่ปฏิบัติตาม ทำให้พระนางแมรีได้รับสมญานามว่า แมรีผู้กระหายเลือด (Bloody Mary) ความตึงเครียดทางศาสนาค่อยหมดไป เมื่อพระนางอลิซาเบธที่ 1 (Elizabeth I, 1553-1603) ทรงปกครองอังกฤษระหว่างปี ค.ศ. 1558-1603 พระนางเป็นพระราชธิดาของพระเจ้าเฮนรีที่ 8 กับ แอน โบลินมเหสีคนที่ 2 พระนางอลิซาเบธเติบโตในอังกฤษ ยึดมั่นในนิกายแองกลิกัน ต่อมาเมื่อพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James I, 1566-1625) อดีตคือ พระเจ้าเจมส์ที่ 6 แห่งสกอต ได้รับการทูลเชิญจากรัฐสภาอังกฤษให้มาปกครองอังกฤษ พระองค์ทรงเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์สจวร์ต (Stuart) พระองค์ยึดมั่นในนิกายโรมันคาทอลิก ทรงต้องการเปลี่ยนศาสนาของอังกฤษจากนิกายแองกลิกันเป็นนิกายโรมันคาทอลิก ด้วยปัญหาศาสนาดังกล่าวมานี้ทำให้คนอังกฤษจำนวนมากมักถูกลงโทษ จึงทำให้พวกเขาตัดสินใจเดินทางมาโลกใหม่เพื่อการมีเสรีภาพทางศาสนา

3. ปัญหาการปกครอง¹

ความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์อังกฤษกับรัฐสภาเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาการปกครองซึ่งเกิดขึ้นหลายครั้งดังนี้

¹เรื่องเดียวกัน, หน้า 58-59.

1. ในสมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 1 พระองค์ทรงใช้อำนาจเกินขอบเขตที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญเพราะทรงมีแนวความคิดว่า กษัตริย์ได้รับมอบอำนาจโดยตรงมาจากพระผู้เป็นเจ้า ทุกสิ่งที่กษัตริย์ทำ คือ ความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทรงทำทุกอย่างตามความพอใจของพระองค์ ทรงใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ฟุ่มเฟือย

2. ในสมัยพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 (Charles I, 1600-1649) ทรงเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 ทรงปกครองอังกฤษในระหว่างปี ค.ศ. 1625 -1649 ทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติเองโดยทรงเป็นผู้ออกกฎหมายและคำสั่งทั้งหมด

ในสมัยต่อมาแม้จะไม่มีกษัตริย์หรือกบฏ แต่คนอังกฤษก็ไม่สู้จะพอใจกับรูปแบบการปกครองที่ราชวงศ์สจวร์ตนำมาใช้ในอังกฤษ คือ การพยายามเพิ่มอำนาจกษัตริย์มากกว่าในครั้งสมัยราชวงศ์ทิวเดอร์ และคนอังกฤษเองก็ไม่ใคร่จะยอมรับกษัตริย์ในราชวงศ์สจวร์ตมากนักเพราะขมขื่นต่อการกระทำของพระองค์ ด้วยสภาพดังกล่าวทำให้คนอังกฤษที่ต้องการเลี่ยงปัญหาความขัดแย้ง แสวงหาเสรีภาพทางการเมืองและการปกครองและต้องการให้ทุกฝ่ายใช้อำนาจในขอบเขต และมองเห็นว่าทวีปอเมริกาเหมาะสมที่สุดสำหรับจุดมุ่งหมายเหล่านั้น

เมื่อผู้อพยพอังกฤษขึ้นบกบริเวณชายฝั่งตะวันออกอเมริกาเหนือได้ประสบกับปัญหาดังต่อไปนี้⁴

1. ที่พักอาศัย เพื่อใช้ป้องกันพายุ ฝน ลม แดด อากาศหนาวและสัตว์ร้าย ชาวอาณานิคมแก้ปัญหาโดยการสร้างกระท่อมซุงเพราะสามารถหาไม้ได้ง่าย

ผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐานในนิวอิงแลนด์ในระยะแรก ได้สร้างกระท่อมที่พักในลักษณะคล้ายที่อยู่ของพวกอินเดียนแดง พวกเขาใช้เปลือกไม้ทำหลังคาและในระยะต่อมาได้สร้างตามลักษณะบ้านในอังกฤษ และในระยะหลังเมื่อได้อพยพไปที่อยู่ไกลออกไปทางตะวันตก ผู้อพยพชาวสวีเดนและชาวเยอรมันได้ริเริ่มการสร้างบ้านด้วยไม้ซุง

⁴เรื่องเดียวกัน, หน้า 76-77.

2. อาหาร เมื่อขึ้นบกเสบียงอาหารที่ผู้อพยพเตรียมมามากจะค่อย ๆ หมดไป จึงจำเป็นต้องหาใหม่หรือปลูกกันเอง อาหารสดมักจะได้จากการล่าสัตว์และจับปลา ต่อมาชาวอาณานิคมได้เรียนรู้การปลูกข้าวโพด ถั่ว ฟักทอง มะเขือเทศและมันฝรั่งจาก อินเดีย

3. เครื่องนุ่งห่มและของใช้ เนื่องจากของที่นำติดตัวมาชำรุดและขาดลง ผู้ที่ร่ำรวย จะส่งของเหล่านี้จากอังกฤษ แต่ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรและยากจน จึงทำสิ่ง เหล่านี้ใช้เอง เสื้อผู้ชายจะทำจากหนังกวางตากแห้ง ผ้าลินินและขนสัตว์จะใช้ตัดเสื้อ สำหรับใส่ไปโบสถ์วันอาทิตย์ ผู้หญิงจะรู้จักการทอผ้าและตัดเสื้อผ้าขึ้นไว้ใช้เอง

4. ภัยจากอินเดียชนผิวขาวมักถูกอินเดียโจมตีเพราะอินเดียเกรงว่าที่ดิน จะถูกคนผิวขาวแย่ง โกง หรือเอาเปรียบ